

Petri Blomqvist

ITE

Romaani

ITE

PETRI BLOMQVIST

ITE

Romaani

© 2015 Petri Blomqvist

ISBN 978-952-318-946-1

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

”Me olemme maailman viimeiset
lohikäärmeet.

Meidän jälkeemme tulevat vain
seisovat vedet.”

Claude

NESTEMÄINEN RAKKAUS

Kevät oli nuori ja villi. Sen askel oli kevyt ja se kulki Helsinginkatua itään. Flemarin kulmalla kevät pysähtyi, käänteli päätään, haisteli ilmaa ja käveli lippakioskille. Myyjä hikoili tiskin takana naama punaisena ja kärsi armollisesta krapulasta. Kevät osti kuuma-koiran kahdella nakilla, jatkoi sitten matkaansa kadun ausrinkoista puolta.

Harjutorin kohdalla kevät ylitti kadun, käveli läheisen divarin ovelle, avasi sen selälleen, viritti kiinnitinlenkistä auki. Sitten kevät puhalsi sisään ja herätti kassakoneen takana nukkuvan miehen. Mies oli yksityisyrittäjä Antero Rahikainen. Rahikainen oli yrittänyt jo kauan ja yksin. Suurta voittoa ei tullut bisneksistä, ei naismaailmasta. Muutama ropo tipahteli silloin tällöin. Pysyi kiinni leivän syrjässä. Naisiakin tuli vastaan. Useimmiten se tapahtui baarin tiskillä. Tarina kesti päivän tai kaksi. Kun humala oli haihtunut, ei löytynyt yhteistä juttua.

Havahtuessaan unesta Rahikainen huomasi oven olevan auki. Rahikainen käveli ovelle. Lämmin kevät hyväili Rahikaisen karkeaa parransänkeä, kutitteli vatsanpohjasta. Tänään on hyvä päivä, ajatteli Rahikainen ja päätti pistää putiikin kiinni. Ovelle hän ripusti kyltin: ongella. Sitten terassille. Ehkä yöksi löytyisi lämmikettä muustakin, kuin peitosta ja pullosta, ajatteli mies.

Kello kävi kahtatoista, kun Rahikainen istahti terassille. Edessä hänellä oli tuoppi raikasta nelosolutta. Ilmassa ei

ollut moittimista. Aurinko mollotti pilvettömältä taivaalta, eikä tuulikaan juuri puhallellut. Rahikainen tunsu olevansa hengissä. Alkutilven loskaisina ja pimeinä hetkinä hän oli sitä epäillyt. Nyt kaikki oli toisin.

Rahikainen ei ollut enää vallon nuori. Mittari näytti lukemaa 42. Oliko siinä vastaus elämään, maailmankaikkeuteen ja kaikkeen muuhun sellaiseen, se jäi nähtäväksi. Kasvojen uurteista näkyi eletty elämä. Rosoinen karheus toi niihin ripauksen karismaa. Vaikka hapan oli Rahikaiselle aina maistunut, ei häntä juopoksi voinut väittää. Aina hän oli hommansa hoitanut. Ei ollut kenenkään siivellä elänyt.

Opiskelijat kauppasivat vappulehtiään terassin edustalla. Rahikainen haki toisen huurteisen. Teekkarityttö tuli terassille. Se hymyili kauniisti, käveli Rahikaisen luo.

– Osta Äpy! Siitä riittää iloa koko vapuksi, vain kaksikymmentä markkaa.

– En ole koskaan siitä ilosta maksanut, Rahikainen hymyili takaisin.

– Kannattaisi joskus kokeilla. Ei sitä muuten tiedä, paljostako on jäänyt paitsi.

– Tehdään vaihtokaupat. Tarjoan neidille oluen tai kaksi. Jospa neiti puolestaan vilauttaisi sitä lehteä.

– Mikäs siinä, jos voin vaihtaa oluen siideriin.

Tytön nimi oli Tuuli. Hänellä oli tumma ja pitkä tukka. Pähkinänruskeat, mantelin muotoiset silmät säkenöivät ja valkeat hampaat välkkyivät hymyilevien huulien välistä. Ihon alla virtasi aavistus jotain aasialaista. Ikää Tuulilla oli kaksikymmentä plus. Kertoi opiskelevansa kemiantekniikkaa Otaniemessä. Rahoitti vappurientoja Äpyjen myynnillä.

– Mukavan näköinen tekniikan opiskelija, totesi Rahikainen ääneen.

– Kiitos, kiitos. Kyllä herrakin näyttää ihan mukiinmenevältä. Käytkö usein täällä?

– Miten sen nyt ottaa. Pistin lapun divarin luukulle ja lähdin tänne olviretkelle.

– Ai sä olet divarimiehiä. Mä rakastan kirjoja.

– Mitä olet lueskellut viime aikoina?

– Tällä hetkellä mulla on yöpöydällä *Rikos ja rangaistus*, upea psykologinen romaani. Kun illalla nukahdin, jäi Raskolnikov Porfirin hiillostettavaksi.

– Se oli nuoruudessa minulle hyvin tärkeä kirja. Kun itselläni oli vaikeaa, samaistuin Raskolnikoviin. Tuntui, että maailma ei ollut minua varten. Pidin opettajia, pomoja ja muita valtaa pitäviä ahneina porvareina, jotka sortavat sellaisia herkkiä renessanssi-ihmisiä kuin minä. Ajattelin, että mulla olisi moraalinen oikeus tehdä asialle jotain, jopa yli lain sallimin keinoin. Oli hyvin puhdistavaa ja vapauttavaa lukea romaanin loppuratkaisut, mutta en taida puhua niistä sen enempää. Etten vain pilaisi lukukokemustasi, Rahikainen sanoi ja hymyili.

– Mitä muita suosikkeja sinulla on, Tuuli kysyi.

– John Steinbeck on mun lempikirjailija. Kyllä klassikot uppoavat muutenkin: *Seitsemän veljestä*, *Karamazovin veljekset*, *Lasihelmipeli*, *Oikeusjuttu*... Ne ovat oikeasti hyviä kirjoja, ei niitä turhaan ole nostettu jalustalle. Sitten tykkään lukea lasten kirjoja... yhä vieläkin. *Aarresaari*, *Robinson Crusoe*, *Huck Finn*, *Tom Sawyer*, *Kolme muskettisoturia*, *Monte Kriston kreivi*, *mestarietsivä Kalle Blomkvist* ja kumppanit ovat seuranneet minua poikavuosista. Aina silloin

tällöin minä palaan niihin, yhä uudelleen. Ja sitten ovat tietysti *Mustanaamiot*, niitä mä keräilen. Kai mä olen vähän lapsenmielinen.

- Ei se mitään. Autuaita ovat lapsenmieliset.

Tuuli katsoi Rahikaista luottavaisesti syvälle silmiin. Kuunnellessaan miehen puhetta, tytön huulet olivat raukeasti raollaan ja siideri kimmelsi niissä. Rahikaisen sisällä liikahti. Tällaista hän ei ollut kokenut pitkään aikaan, josko koskaan. Hän oli istuskellut kahdestaan parikymppisen neidon kanssa viimeksi yli viisitoista vuotta sitten. Eikä se silloin tuntunut samalta, kun oli itse samaa ikäluokkaa.

- Koska näytät minulle putiikkisi?
- Vaikka heti. Hypätään ratikkaan, niin esittelen divarini helmet.

Rahikainen avasi liikkeen oven. He astuivat sisään. Vanhojen kirjojen tuoksu ympäröi heidät. Rahikainen oli pitänyt antikvariaattia kymmenisen vuotta. Kirjat olivat siististi hyllyissä ja aakkosten mukaisessa järjestyksessä. Tuuli silmäili hetken kirjarivejä ja poimi sieltä yhden kirjan käsiinsä.

- Oletko lukenut tämän, Tuuli kysyi näyttäen Nabokovin *Lolita*.
- Onhan tuo tullut luettua.
- Minä pidän erityisesti tästä kohdasta, Tuuli sanoi ja ojensi avatun kirjan Rahikaiselle. Luettuaan pari riviä Rahikainen tunsu kuinka hänen sydämensä alkoi pumpata verta yhä voimakkaammin. Mies vilkaisi Tuulia ja huomasi kuinka puna oli noussut tytön poskille. Tuuli tarttui

Tervetuloa Rahikaisen divariin! Tapaa Arska, Pietari, Pirinen & Arpiainen ja muut Kallion iloiset veikot. Katso kuinka kaupungin valot vaihtuvat varjoiksi. Tunne kaupungin syke: kaikki se rakkaus, rimpuilu, säätäminen, nykiminen ja sätkyttely. Kuule kadun villimmän puolen kutsu. Muista, että katupojallakin on sydän ja sama vika se on Rahikaisella.

"Sairaalasta Arskan tie vei suoraan vankilaan. Ehdonalainen vankeusrangaistus muuttui ehdottomaksi. Iloisen katupojan portsari oli tunnistanut Arskan ja Tuonen pahoinpitelystä tuli kakkua lisää. Töölön ryöstöstä Arska ei käynnyt.

Arska nojasi Sörkan sellinsä seinään ja näki ristikkoikkunan takaa talven ensimmäisten hiutaleiden leijailevan maahan ja tunsu kuinka elämä oli taas toisaalla. Seuraava yritys olisi kahden vuoden päästä.

– Silloin juoksen elämän kiinni. Tänne en enää palaa ..."

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi